

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 016
Бања Лука, 8.5.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ж. Т., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 400. став 3. у вези са ставом 1. и кривичног дјела давања мита из члана 352. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби бранилаца оптуженог Ј. Ј. и Ј. И., адвоката из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 046 од 24.12.2007. године, у сједници вијећа одржаној дана 8.5.2008. године на коју су приступили Републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и бранилац оптуженог Ј. Ј., донио је 8.5.2008. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца оптуженог Ж. Т. и пресуда Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 046 од 24.12.2008. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 046 од 24.12.2008. године оглашен је кривим Ж. Т. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 400. став 3. у вези са ставом 1. и кривичног дјела давања мита из члана 352. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на јединствену казну затвора од 3 (три) године и 2 (два) мјесеца. Изречена му је мјера безбједности забране управљања моторним возилима „Б“, категорије у трајању од једне године, обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 2.734,60 КМ и на име паушала износ од 200,00 КМ, док је породица настрадалог Б. С. са одштетним захтјевом упућена на парницу.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавиле браниоци оптуженог, Ј. Ј. и Ј. И., адвокати из Б. Л., због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни и мјери безбједности, са приједлогом да се побигана пресуда преиначи тако што ће се оптужени, темелјем члана 290. тачка в) ЗКП-а, ослободити од оптужбе за оба кривична

дјела или да се, темељем члана 321. став 1. тачка а) и б) ЗКП-а жалба усвоји, првостепена пресуда укине и одреди суђење пред другостепеним судом, а само опреза ради, потпуно се оспорава одлука о казни и мјери безбједности, као превисока, неутемељена и неоправдана.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог адвокат Ј. Ј. је изложила жалбу и остала код приједлога из те жалбе, док је Републички тужилац предложио да се жалба одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

У сегменту жалбеног основа битних повреда кривичног поступка истиче се да је повријеђено право на одбрану оптуженог јер је сво вријеме увиђаја држан затворен у полицијском возилу и није присуствовао нити једној предузетој радњи од стране овлаштеног службеног лица (у даљем тексту: ОСЛ) или тужиоца у чему жалба види битну повреду одредаба члана 303. став 1. тачка г) ЗКП-а. Браниоци даље сматрају да се ожалбена пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП-а пресуда не може заснивати у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП-а. Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а жалба види у неразумљивости изреке и недостатку разлога о одлучним околностима јер изрека пресуде не садржи одлучне чињенице и околности у вези кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја нити у ком својству је поступало лице коме је нуђено мито, а битну повреду одредаба кривичног поступка из става 2. члана 303. ЗКП-а види у томе што је суд неправилно тумачио и примјенио одредбе ЗКП-а.

Све је ово, по ставу жалбе, довело и до порешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а затим и до повреде Кривичног закона.

У жалбеном основу побијање првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба налази у томе што је одређене чињенице суд погрешно утврдио, а одређене није утврдио. Оспоравају се сва утврђења и закључци до којих је дошла побијана пресуда на основу доказа изведених од стране оптужбе без обзира што докази одбране указују на сасвим другачије чињенична утврђења. Жалба сматра, ако је нешто остало неутврђено и неразјашњено, да првостепени суд није могао доносити закључке о неприхватљивим исказима свједока који су се налазили у аутомобилу оптуженог, већ по службеној дужности, позвати и саслушати М. И. која је такође била у аутомобилу оптуженог критичног дана.

Повреду Кривичног закона жалба налази у томе што је суд, када је у питању кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја, на основу чињенично и правно погрешних разлога, погрешно подвео под законску одредбу. Исту грешку, по становиштву жалбе, првостепени суд чини и када је у питању кривично дјело давања мита јер у опису тог кривичног дјела очигледно недостају његова битна обиљежја како у погледу радње извршења тако и у погледу функције одговорног или службеног лица.

И на крају жалба потпуно оспорава одлуку о казни и мјери безбједности као превисоку, неутемељену и неоправдану.

Разматрајући жалбене приговоре и аргументацију који се у вези са тим износе за истакнуте основе побијане пресуде, овај суд оцијењује да су ти приговори неосновани.

Стоји констатација жалбе да је оптужени Ж. Т. за вријеме вршења увиђаја био у службеном возилу полиције и да је ујутро изашао из овог возила да му се од стране ОСЛ покаже шта се све налази на лицу мјеста, како то произилази из исказа свједока – ОСЛ С. Ш., који је са крим. техничарем вршио увиђај и сачинио записник о увиђају, међутим, на овај начин није повријеђено право на одбрану оптуженог, како то погрешно закључује жалба бранилаца оптуженог. Ово из разлога што се увиђај, као једна од основних радњи доказивања, врши да би орган (тужилац или ОСЛ) који предузима ту радњу непосредним опажањем утврдио све важне чињенице које су од значаја за постојање кривичног дјела и његово касније евентуално доказивање на суду, као и прикупили потребни и релевантни докази о околностима под којима је дошло до извршења кривичног дјела, у конкретном случају саобраћајне незгоде. Увиђај се најчешће врши и прије доношења наредбе о спровођењу истраге при чему тужилац и ОСЛ, уколико они врше увиђај, немају обавезу да на увиђај позову осумњиченог, без обзира што је можда познат у вријеме његовог обављања, што опет не значи да то лице, возачи и други учесници у саобраћајној незгоди, а чији је статус још недефинисан у вријеме обављања увиђаја, не могу бити присутни приликом вршења ове радње. Само у случају процесне ситуације када је суд орган који предузима увиђај позивање странака и браниоца је обавезно. Слиједом изложеног, овај суд налази да није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка у виду повреде права на одбрану оптуженог, која подразумијева да нису примјењена или су неправилно примјењена правила поступка на штету оптуженог.

Жалба браниоца оптуженог посебно апострофира да се побијана пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП-а не може заснивати. При томе се жалбом посебно указује на Записник о увиђају ПС за безбједност саобраћаја П. (према жалби сачињен супротно одредбама члана 63. став 3., 156. и 221. ЗКП-а), пратећу фотодокументацију и скицу лица мјеста, сачињену на основу овог записника из кога се не види на по чијем налогу су ови документи сачињени, службени извјештај од 16.1.2004. године, који је такође сачињен противно одредби члана 221. ЗКП-а, а указује се и да су предмети – трагови кривичног дјела чувани на незаконит и непрописан начин. Осим тога жалба компромитује налазе и мишљења вјештачења трагове боје, лака, стакла и влакана, алкохола у крви и трагова крви, извршених у Криминалистичко – техничком центру МУП-а РС у Б. Л. од стране вјештака овог центра, као и записник о обдукцији од 14.1.2004. године, као вјештачења вршена без писмене наредбе овлаштеног службеног лица или тужиоца и на основу незаконито прибављених доказа, који су осим тога и незаконито чувани, односно нису ни чувани, па се стога ради о „плоду труле воћке„.

Неосновани су овакви наводи жалбе бранилаца оптуженог јер ЗКП не прописује формално – правни основ за обављање увиђаја, нити о томе тужилац

или ОСЛ доноси формалну одлуку, довољно је да је утврђивање чињеница и околности потребно непосредно опажање. С друге стране, сходно одредби члана 153. став 1. тачка 3. тада важећег Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима (у даљем тексту: ЗООБС на путевима) учесник у саобраћајној незгоди у којој је неко изгубио живот или је повријеђен или је настала већа материјална штета дужан је да о саобраћајној незгоди обавјести најближи надлежни орган и да се врати на мјесто саобраћајне незгоде и сачека долазак службеног лица које врше увиђај. Овлаштена лица су дужна у оваквим случајевима да изађу на мјесто саобраћајне незгоде и да сачине записник о увиђају. Одредбом члана 221. ЗКП-а („Увиђај и вјештачење,“) прописано је у којим ситуацијама ОСЛ може извршити увиђај и одредити потребна вјештачења, те како и у којој форми се документују радње предузете током увиђаја. На прописан начин је поступило ОСЛ С. Ш. који је по сазнању за саобраћајну незгоду у којој је, неспорно, више лица повријеђено и наступила већа материјална штета, о томе обавјестио овлаштеног тужиоца, а затим по одобрењу и у присуству тужиоца извршио увиђај којом приликом су изузети крв, урин, микро и макротрагови ради вјештачења, лице мјеста је фотографисано и скицирано од стране овлаштеног крим. техничара, што све представља саставни дио записника о увиђају. Чињеница да у записнику о увиђају нема констатације шта је тужилац радио или наредио на лицу мјеста и што тужилац није потписао овај записник не чини овај документ незаконитим. Слиједом тога нису незаконити ни скица лица мјеста и фотодокументација који су саставни дио записника о увиђају. Нема експлицитне одредбе у ЗКП-у која налаже обавезно потписивање записника о увиђају од стране тужиоца који присуствује увиђају. Супротно томе тужилац може препустити ОСЛ да у његовој присутности обави увиђај и сачини записник који ова особа мора потписати. Сходно члану 221. ЗКП-а ОСЛ С. Ш. је сачинио посебан службени извјештај, односно службени извјештај (обавјест о догађају) датиран са 16.1.2004. године, на коме се не заснива побијана пресуда, као што се пресуда не заснива ни на дијелу записника о увиђају у коме се описује начин извршења – догађаја како то правилно закључује првостепени суд на страни 17 побијане пресуде. Записник о увиђају сачињен је од стране ОСЛ у смислу члана 63. ЗКП-а, које је одредило и потребна вјештачења која може одредити, како је то констатовано у завршним напоменама Записника о увиђају, при чему је ирелевантно да ли је захтјев за вјештачење потписало ОСЛ који је вршио увиђај или њему претпостављено ОСЛ.

Дакле, ради се о законито прибављеним доказима (са израженим резервама) на којима се заснивају и законито обављена вјештачења. Писмену наредбу за вјештачење издаје тужилац или суд. У конкретном случају тужилац је писменом наредбом од 14.1.2004. године, у форми коју прописује члан 161. ЗКП-а и са тачном назначеним обимом, садржајем и задатком вјештачења, наредио судско – медицинско вјештачење. Неприсуствовање тужиоца вјештачењу (обдукцији) не чине овај доказ правно неваљаним, а неуношење у записник о обдукцији од 14.1.2004. године времена када је наступила смрт конвалдирано је усменим изношењем налаза и мишљења вјештака судско – медицинске струке на главном претресу. Вјештачења алкохола у крви и урину, макро и макротрагова изузетих са лица мјеста, односно вјештачења која може одредити ОСЛ, одређена су писменим захтјевом за вјештачење трагова од 16.1.2004. године, као и писменим захтјевима (два захтјева) којима је тражено утврђивање алкохолисаности оптуженог и погинулог. Сва вјештачења трагова,

крви и урина обављена су у року од непуна два мјесеца, никаква каснија вјештачења ових трагова нису вршена тако да се указује депласирана тврдња жалбе бранилаца оптуженог да они немају своју аутентичност и свој квалитет, иако стоји чињеница да трагови и предмети нису чувани у суду, што их не чини правно неваљалим доказима како то правилно закључује и побијана пресуда.

Нема основа жалбене тврдње да је побијана пресуда захваћена разноврсним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) и става 2. ЗКП-а које жалба види у неразумљивости изреке и недостатку разлога о одлучним околностима јер изрека пресуде не садржи одлучне чињенице и околности у вези кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја нити у ком својству је поступало лице коме је нуђено мито, те у неправилном тумачењу и примјени ЗКП-а.

Наиме, када су у побијаној пресуди дати разлози у образложењу за одлучне чињенице, а жалба оспорава валидност тих разлога, онда се на приговору таквог карактера не може заснивати битне повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а у форми недостатака разлога о одлучним чињеницама (како то жалбе постављају), јер се у суштини ради о приговору којим се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Супротно становишту жалбе анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да је образложење пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим, приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Аргументима жалбе бранилаца оптуженог није доведена у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптуженог којим је проузрокована предметна саобраћајна незгода, а које су од значаја за правну квалификацију дјела и степен кривичне одговорности оптуженог, нити вриједносни значај датих разлога у образложењу побијане пресуде у погледу ових одлучних чињеница.

Наиме, према неспорном утврђењу првостепене пресуде непосредни узрок конкретне саобраћајне незгоде је прелазак путничког моторног возила марке „СААБ“, којим је управљао оптужени, на саобраћајну траку намијењену за саобраћај возила из супротног смјера, што је поступање противно одредби члана 42. став 3. ЗООБС-а на путевима, при чему долази до заносења тог возила и удара десним вратима у десни дио тијела пјешака Б. С., који се кретао поред лијеве ивице коловоза, којом приликом је оштећени задобио тешке и по живот опасне повреде усљед којих је подлегао на лицу мјеста. Надаље, према

утврђењу те пресуде (а које жалба оспорава) заснованом на налазу, мишљењу и закључку саобраћајног вјештака В. С., који су дати на основу саобраћајно – техничког вјештачења нађених трагова саобраћајне незгоде прибављених увиђајном документацијом, оптужени је возио недозвољеном брзином и под утицајем алкохола, што је допринијело преласку возила оптуженог на коловозну траку намијењену за саобраћај возила из супротног смјера на равном и прегледном дијелу пута. Оптужени је, дакле, поступао и противно одредбама члана 46. став 1. и члана 164. став 2. ЗООБС-а на путевима. При томе вјештак искључује, као разлог појаве дестабилизације возила, пут са својим својствима и могућим недостацима, техничке недостатке возила, временске и климатске неприлике, неприлагођену брзину благој лијевој кривини, ситуацију или неки други риједак догађај у саобраћају. Елиминацијом ових могућности овај вјештак закључује да је дестабилизацију возила изазвао сам возач наглим промјенама смјера управљача усљед чега је наступила дестабилизација возила и „слијетања,, са коловоза.

Критичком и садржајном анализом налаза, мишљења и закључака саобраћајног вјештака В. С. (са аргументима за изнесене закључке у погледу узрока који су довели до преласка возила оптуженог на лијеву коловозну траку, која је намијењена за саобраћај возила из супротног смјера, и „слијетања,, возила ван коловоза), појединачно и у међусобној повезаности, као и у вези са другим provedеним доказима, првостепени суд је у цјелости прихватио налаз и мишљење вјештака В. С., а није прихватио налаз вјештака Факултета техничких наука из Н. С., и о томе дао врло широку, логичну и увјерљиву аргументацију у образложењу пресуде, коју у цјелости прихвата и овај суд, а чију правилност жалба аргументовано није довела у питање. И остала вјештачења, а посебно вјештачење др Ж. К. према чијем мишљењу је до налета аутомобила на пјешака дошло „пљоштимице,, и бочно, што је у сагласности са налазом и мишљењем вјештака саобраћајне струке В. С., при чему је дошло до атипичних повреда пјешака дуж цијеле његове десне стране тијела, па и главе која контактира са одређеним дијелом возила, су прихваћена од стране првостепеног суда и широко и аргументовано образложена.

Није спорно да је оптужени у моменту незгоде управљао возилом у алкохолисаном стању и да се радило о средњем степену пијанства. Према утврђењу првостепене пресуде концентрација алкохола у крви оптуженог износила је 1,77 промила, што одговара концентрацији алкохола у крви у вријеме незгоде. Оваква концентрација алкохола изазива промјене у понашању, доводи до поремећаја о очно – слушној сфери и координацији покрета, а продужена је и такозвана психичка секунда (вријеме потребно од уочавања опасности, препреке и слично до реакције возача). Свијест се замагљује и интелектуалне функције су јако редуциране. Долази до просторне и временске дезоријентације. Запажања се редовити погрешно прерађују па су и реакције углавном погрешне. Приликом хода човјек се тетура, постоји потпуна неспособност за управљање моторним возилом па брзо долази до несреће. Код неспорно утврђеног стања алкохолисаности оптуженог, одговор на питање у којој мјери и у ком облику се та алкохолисаност критичног догађаја одразила на кршење саобраћајних прописа од стране оптуженог, даје суд на темељу оцјене свих расположивих доказа о саобраћајно - техничким условима настанка незгоде.

Правилном оцјеном проведених доказа на главном претресу првостепени суд је утврдио да је предметна саобраћајна незгода, у којој је једно лице изгубило живот, узрокована кршењем од стране оптуженог три прописа ЗООБС-а на путевима и то члана 42. став 3., која забрањује кретање коловозном траком са саобраћај возила из супротног смјера, члана 46. став 1., којом су прописане максималне брзине кретања возила и члана 164. став 2. који забрањује вожњу под дејством алкохола. Неприхватљиво је становиште жалбе по коме је суд погрешно утврдио да је окривљени био у стању неспособности за безбједну вожњу, само апострофирајући налаз В. Б. који је дат без сагледавања физичке конструкције окривљеног, података о његовој толеранцији алокохола, односно само на бази уопштених теоретских карактеристика наведеног степена пијанства.

Кривична дјела угрожавања јавног саобраћаја могу бити посљедица више повреда ЗООБС-а на путевима. У побијаној пресуди, као узрок настанка саобраћајне незгоде утврђено је непоштовање од стране оптуженог три прописа ЗООБС-а на путевима: члан 42. која прописује једно од правила кретања возила по путу, члана 46. којом су прописане максималне брзине кретања возила и члана 164. који забрањује вожњу под дејством алкохола. Сви ови прописа су била узрок саобраћајне незгоде. Прелазак на коловозну траку намијењену за саобраћај возила из супротног смјера било је условљено брзином кретања и стањем алкохолисаности у којем се оптужени налазио, па је његово непридржавање наведених саобраћајних прописа несумљиво узрочно повезано са настанком незгоде. Утврђено је да је возачка способност оптуженог била компромитована због алкохолисаности због чега он губи контролу над возилом и прелази на лијеву коловозну траку, лијеву банкину и „слијетања,, ван коловоза при чему долази до незгоде. О томе су у побијаној пресуди дати исцрпни разлози, које као правилне прихвата и овај суд.

Када оптужени критичног догађаја, управљајући возилом у алкохолисаном стању, која алкохолисаност је због умањења његове психичке способности имала за посљедицу губитак контроле над возилом, узрокује саобраћајну незгоду, правилно првостепени суд утврђује да је основно дјело угрожавања јавног саобраћаја оптужени извршио са умишљајем, који се према опису поступања оптуженог утврђеног пресудом сврстава у евентуални умишљај, јер је био свјестан да таквом непрописном вожњом може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, па када се и поред тога одлучује да возилом управља у јавном саобраћају, он пристаје на наступање посљедице иако је не жели. Тежа посљедица у облику смрти пјешака се може преписати његовом нехату, јер је олако држао да до такве посљедице неће доћи. У погледу облика виности за кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја побијана пресуда је дала мјеродавно образложење јасно дистанцирајући психички однос оптуженог према основном дјелу, као евентуални умишљај и психички однос према тежој посљедици, као свјесни нехат.

На темељу изнијетог чињеничног утврђења првостепени суд је радње оптуженог правилно оквалификовао као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона РС, па ни за жалбени основ о погрешној примјени материјалног права није основан.

Нису основани ни наводи жалбе да полицајац И. К., критичне вечери, није био у улози службеног или одговорног лица нити службена особа која је одговорна за узимање крви и урина нити за вјештачење нити му је оптужени Ж. Т. дао мито нити обећао мито. Овакав став жалбе је погрешан.

Наиме, полицијске послове из члана 5. став 1. Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник Републике Српске„ број 48/03 од 24. јуна 2003. године)у које се, између осталих, подразумевају откривање кривичних дјела и проналажење, хватање и предаја извршилаца кривичних дјела надлежним органима, обављају овлаштена службена лица – полицајци који непосредно врше и оперативно – стручне послове било самостално било по наређењу непосредног руководиоца. Неспорно је да је И. К. полицајац Полицијске станице П., дакле, овлаштено службено лице у смислу Закона о унутрашњим пословима и службено лице у смислу члана 147. и члана 352. став 1. КЗ РС, неспорно је да је, по наређењу ОСЈ С. Ш., који је вршио увиђај и руководио увиђајем, у Дому здравља П. био присутан када је лекар узео крв од оптуженог и да је са оптуженим ишао у ВЦ ради обезбјеђења сигурности да ће баш оптужени уринирати када му је оптужени нудио да он (свједок) за њега (оптуженог) уринира говорећи да ће му дати пара. Ове чињенице свједок И. К. пренио је свједоку С. Ш., као ОСЈ које је вршило увиђај, а потврдио их је и у свом исказу на главном претресу.

Дакле, овај суд налази да образложење побијане пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања и кривичног дјела давања мита и кривичне одговорности оптуженог, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да И. К. није имао својство ни службеног ни одговорног лица. При овоме треба нагласити да за постојање кривичног дјела давања мита није нужно да лице које обећа поклон изричито нагласи зашто то чини. Довољно је да се према околностима случаја и начину обећања поклона, као и односима који постоје између лица које обећа поклон и службеног лица, може закључити какву услугу то лице тражи да му службено лице изврши или не изврши у кругу својих овлашћења и да службено лице може схватити у који се сврху обећава поклон. Према томе чињенична и правна основа побијане пресуде и у дијелу које се односи на кривично дјело давања мита у свему је правилна и даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптуженог, дајући за то ваљане разлоге и у погледу правне квалификације и психичког односа оптуженог према овом дјелу, које као такве оцијењује и овај суд.

Одлуку о казни овај суд је испитао у вези са приговорима жалби бранилаца оптужених, те нашао да су у изреченој јединственој казни затвора од три године и два мјесеца у пуној мјери дошле до изражаја све олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог и на које се позива у образложењу пресуде у сразмјери са тежином кривичних дјела и личним својствима учиниоца. Стога овај суд налази да нема мјеста жалбеном приговору заснованом на тврдњи о неадекватности изречене казне затвора оптуженом за почињена кривична дјела, јер је првостепени суд правилно утврдио и вриједновао све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженом. Аргументима жалби, уз које није достављена било каква документација којом би се поткријепили наводи жалби у овом правцу, није

доведена у питање правилност побијане пресуде у погледу одлуке о казни. Изречена казна од три године и два мјесеци затвора је у сразмјери тежини дјела и степену кривичне одговорности оптуженог и по оцјени овог суда представља адекватну мјеру којом ће се остварити сврха кажњавања, јер одражава праведан баланс између захтјева за ресоцијализацијом оптуженог, дефинисаном у посебној превенцији као једном сегменту сврхе кажњавања и захтјева у јавном интересу да казна мора имати општеодвраћајући карактер, дефинисаном у општој превенцији као сегменту сврхе кажњавања.

Одлука о изреченој мјери безбједности забране управљања моторним возилом «Б» категорије у трајању од једне године овај суд је испитао на основу члана 314. ЗКП-а, те налази да је изречена мјера у сразмјери са опасношћу која произлази из околности под којима је дјело извршено, а које се манифестује у степену кршења саобраћајних прописа под утицајем алкохола и проузрокованој посљедици у виду смрти једног лица.

Из изнијетих разлога жалба бранилаца оптуженог се показује као неоснована ради чега је овај суд исте одбио и првостепену пресуду потврдио на основу члана 319. ЗКП-а.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић